

Evangelí del diumenge de la setmana VI de durant l'any (C): amor redemptor

Evangelí i comentari de l'Evangelí del diumenge de la setmana VI de durant l'any. “Feliços els qui ara ploreu: vindrà dia que riureu!”. Units a Crist, adquirim la força per transformar el patiment en amor redemptor.

Evangelí (Lc 6, 17. 20-26)

Després Jesús va baixar amb ells de la muntanya i s'aturà en un indret

pla. Allí hi havia molts dels seus deixebles i una gran gentada del poble, vinguda de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó,

Lavors alçà els ulls cap als seus deixebles i digué:

Feliços els pobres: és vostre el Regne de Déu!

Feliços els qui ara passeu fam: Déu us saciarà!

Feliços els qui ara ploreu: vindrà dia que riureu!

Feliços vosaltres quan, per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us rebutjarà, us insultarà i denigrarà el nom que porteu! Aquell dia, alegreu-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. Igualment feien els seus pares amb els profetes.

Però ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol!

Ai de vosaltres, els qui ara aneu tips: vindrà dia que passareu fam!

Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà dia que us doldreu i plorareu!

Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igualment feien els seus pares amb els falsos profetes!

.....

Comentari

L'Evangelí d'aquest diumenge recull un dels passatges més sorprenents i nuclears de la predicació de Jesús: les benaurances, que són amb el seu llenguatge paradoxal un ensenyament sobre la felicitat veritable que tots els homes busquen. Sant Josepmaria les definia com a “un poema de l'amor diví”[1].

De fet, com explica el Papa Francesc, “les benaurances són el retrat de Jesús, la seva forma de vida; i són el camí de la veritable felicitat, que també nosaltres podem recórrer amb la gràcia que ens dona Jesús”[2]. Lluc ens mostra el Mestre dret en un pla, predicant amb autoritat i majestat. Barrejats entre la munió, avui podem sentir com dirigides a nosaltres les seves paraules.

“Feliços els pobres”. A la vida d'un cristià la pobresa no és opcional: sense ella no s'és deixeble ni tampoc feliç. Tots hem de viure com el Mestre. I per encarnar la pobresa al mig del món, sant Josepmaria recomanava: “t'aconsello que siguis moderat amb tu mateix, i molt generós amb els altres; evita les despeses supèrflues per luxe, per vel·leïtat, per vanitat, per comoditat...; no et creïs necessitats”[3]. Enfront d'un clima general de consumisme, cal revisar

sovint si estem despresos de les coses que fem servir; si vivim *lleugers d'equipatge* per seguir de prop Jesús i començar a posseir “el Regne de Déu”. Si vivim la pobresa sabrem cuidar també amb generositat dels altres i en especial dels pobres i els que passen necessitat, els que mai veurem amb indiferència.

“Feliços els qui ara passeu fam”. A l'opulència dels rics i saciats no hi ha lloc per a Déu i els altres. En canvi, els qui viuen amb sobrietat i temprança comencen a “ser saciats” per Déu. Es tracta de gaudir dels béns terrenals amb agraïment, però de manera que ens portin a desitjar els béns espirituals. Aquesta benaurança ens convida també a treballar amb confiança en la providència: mentre procurem guanyar amb rectitud el suport necessari, mantenim la serenitat davant les possibles estretors, perquè Déu mai no abandona els seus fills.

Jesús diu també que són benaurats els que ara ploren, perquè després riuran. Quan un cristià procura imitar el Mestre, “experimenta l’íntima relació entre creu i resurrecció”[4], com explicava Benet XVI. Units a Crist, adquirim la força per transformar el patiment en amor redemptor. Aleshores tenim la mateixa alegria que va viure el Senyor en la seva Passió, perquè amb ella ens aconseguia el do de l’Esperit Sant i ens obria les portes del Cel. Amb aquesta esperança i consol, el cristià és consol per als altres; “es pot atrevir a compartir el patiment aliè i deixa de fugir de les situacions doloroses”, ens diu el Papa Francesc [5].

Finalment, Jesús anomena benaurats els qui pateixen persecució o rebuig per la seva causa. La nostra coherència de cristians corrents pot xocar o molestar els altres. Però hem de ser valents per reflectir amb la

nostra conducta recta el Rostre amable de Jesús que totes les persones cerquen. En això podem seguir el consell que donava sant Pere als primers cristians: “si heu de sofrir pel fet de ser justos, feliços de vosaltres! *No heu de témer l'altra gent ni heu de tremolar davant d'ells.*

Reconegueu en els vostres cors el Crist com a Senyor; estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança. Però feu-ho suaument i amb respecte, mantenint la rectitud de consciència. Així quedaran confosos els qui ara us calumnien, els qui us difamen per la vostra recta manera de viure com a cristians. Perquè val més sofrir, si aquest és el voler de Déu, per haver fet el bé que no pas per haver fet el mal. Jesucrist, salvador i triomfant. També Crist patí per raó dels pecats una vegada per sempre. Ell, el just, va patir pels injustos, per conduir-vos a Déu. El seu cos va ser mort,

però l'Esperit el feu viure” (1P 3, 14-18). En resum, i en contra del que pugui semblar, la nostra felicitat no rau en la possessió il·limitada de béns. Tampoc a aconseguir costi el que costi l'aprovació aliena. La felicitat és més aviat la identificació amb Crist.

[1] Sant Josepmaria, Apunts d'una meditació, 25-XII-1972, (AGP, P09, p. 186), cita publicada a E. Burkhart i J. López, *Vida cotidiana y santidad. 3: En la enseñanza de San Josemaría*, Rialp, Madrid 2013. 125.

[2] Papa Francesc, *Audiència* 6 agost 2014.

[3] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, 123.

[4] Benet XVI, *Jesús Natzaret*, 100.

[5] Papa Francesc, *Gaudete et exultate*, 76

Pablo Edo

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-vi-de-durant-lany-c-amor-redemptor/> (06/02/2026)